

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921.-ΕΤΟΣ Γ' ΑΡ. 138

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 21 ΗΥΓΟΥΣΤΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ * ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(*Οδός Αγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησίᾳ δρ. 15.— Έξάμ. δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ " " 30.— " " 15
ΑΜΕΡΙΚΗΣ " Δολ. 4.— " Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: Διὰ τὰ περὶ 10 λεπτὰ ἢ λέξις
Διὰ τὰ ποιήματα 30 λεπτὰ ἢ λέξις

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Σμυρνιές ἢ Ἀθηναῖες;

Ποιές σὰς ἀρέσουν περισσότερο;

Εἶνε ἀφάνταστον τὸ ἐνδιαφέρον μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ὁ μεταξὺ τῶν δύο διαγωνιζομένων πόλεων ἀνταγωνισμὸς, τὸν ὁποῖον προεκάλεσε τὸ δημοψήφισμα αὐτὸ τῆς «Σφαίρας».

"Ὅσες Σμυρνιές ἢ Ἀθηναῖες εὐμορφες θέλουσι μὴ μᾶς στέλλουσι τὰς φωτογραφίας των καὶ ἐφ' ὅσον κρίνονται καλὰ καὶ τεχνικῶς δημοσιεύσιμοι θὰ δημοσιεύονται.

"Ἄμα τελειώσῃ τὸ δημοψήφισμα θὰ δοθῶν μεγάλα βραβεῖα διὰ κληρώσεως μεταξὺ ὧν θὰ

Σμυρνιά

Ἀθηναία

λάβουν μέρος. "Ὅλαι καὶ ὅλοι, δύνανται νὰ ψηφίσουν συμπληρώνοντες καὶ ἀποστέλλοντες εἰς τὰ γραφεῖα μας τὸ κάτωθι ψηφοδέλτιον:

4 Ἀθηναία ἢ Σμυρνιά; 4

* Ἡ γνώμη σας..... * Ὄνομα καὶ διεύθυνσις:

Λεπτομέρειαι εἰς τὴν 5ην σελίδα

ΑΘΗΝΑΙΑ Ή ΣΜΥΡΝΙΑ; Η ΚΤΗΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥΣΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Μου έστειλαν έως τώρα ψηφοδέλτια: Υπερ της Σμυρνιας: Αι δίδες και κύριοι Σουλτάνα Παπακόστα, Ε. Πατυράκης, Χ. Σταυρίδης, Β. Καλογερόπουλος, Ι. Δουντζής, Άννα Άμιντα, Β. Ταμράκης, Α. Μπαρσάνος, Η. Σταθάκης, Α. Μακρής, Πότη Καποδιστρια, Α. Παπαδημητρίου, Γ. Βώρας, Π. Οικονομοπούλου, Ι. Στυλιανίδης, Κ. Παπαμιχαήλ, Χ. Μιχαηλίδης, Ελένη Καρέτσου, Β. Χατζηκώστας, Ντ. Ζαρφανάς, Ι. Μιχαηλίδης, Χ. Ουζούνης, Ν. Λουδής, Τ. Ντόβρας, Γ. Ροντογιάννης, Γ. Παπαδόπουλος, Π. Χάσιος, Δ. Χατζόπουλος, Σ. Διαμαντίδης, Π. Σχορούς, Ι. Δουράκης, Χ. Γουλής, Β. Μαντόπουλος, Χ. Τρούμας, Ν. Καλέντζης, Μ. Σούλος, Ι. Παπαδομανώλης, Μ. Βάκος, Γ. Άρβανίτης, Ειρήνη Σαρχή, Κ. Παπαμεντελοπούλου, Ί. Σκαφούρ, Γ. Ζαχαρόπουλος, Άλιθα Γιαννακοπούλου, Μ. Λέου, Αντίεττα Δημητριάδου, Ι. Άρβανίτης, Β. Παπαχριστοδούλου, Ν. Κρητικός, Τρελλόταϊδο.

Υπερ της Αθηναιας: Αι δίδες και κύριοι Ν. Σμυρνιας, Ι. Διαμαντιδης, Νίκη Νερβελοπούλου, Π. Ρήγας, Άργυρο Νικολάου, Ζία Φραυτς, Φ. Μπούτζης, Σ. Σουρβάνος, Α. Λιδωρίκης, Όλημπια Γεωργιάδου, Άλιστα Κανελλοπούλου, Νίτσα Παπαστεφάνου, Νίνα Σανταροπούλου, Π. Μαργαρίτου, Ι. Κανάρης, Εύαγγελία Παασά, Γ. Ραγκούσης, Χ. Άνιγνωστοπούλου, Α. Ροβάρης, Ι. Ευστρατίου, Π. Παπατελαράχη, Ι. Πασσαλής, Β. Γουγγιές, Κ. Κουρή, Δ. Καλημέρης, Σ. Λοατζής, Β. Χριστοδούλου, Χ. Άντωνιοπούλου, Α. Γκέρας.

Η δΐς Όρσαλία Ράδου δι' ενός ψηφοδέλιου ψηφίζει την Αθηνάϊαν και δι' έτερον δύο την Σμυρνιαήν φαινείται ότι εηφίσαε επί τῆ βάσει των δημοσειουμένων φωτογραφιών, ενώ, όπως έγραψα, η ψηφοφορία πρέπει να γίνεται γινώσκως μεταξὺ των δύο τύπων της καλλονής, των φωτογραφιών δημοσειουμένων μόνον προς υποβοήθησιν της συγκρίσεως. Συνεπώς ἄς μου γράψῃ πῶς προτίμη.

Μου στέλλουν τὰς γνώμας των και πολλοὶ ἄλλοι, χωρίς ψηφοδέλιον όμως, και ὡς ἐκ τούτου δὲν δὰ λαβουν μέρος εἰς τὰς κληρώσεις, ἐκτός δὲν στείλουν ἀργότερα.

Ο κ. Ε. Πατυράκης διατείνεται ότι οι Αθηναίεσ, είτε ἐκείνες που σφτινόνται περισσότερο, είτε ἐκείνες που ἐπιθυμοῦσα, γιατί βίμαι τρελλῶς, κυρία μου, τρελλῶς... Τρελλῶς για σὰς. Ἀπό καρδὴ θέλω να οὗς το εἶπω... Σὰς Α. Μπαρσάνος ἐπιτεταίει τὰ μάτια της Σμυρνιας, χωρίς όμως ν' ἀπορήσῃ ἐντελῶς και νὰς Αθηνάϊας, Πάλι καλά. Ο κ. Ν. Σμυρνιας, παρὰ τ' ὄνομα του, κηρύσσεται ὑπερ της Αθηνάϊας διά τῶ εἰς τετραστῆχου:

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΕΙΟΝ "Ο ΕΡΩΣ,"

Σὰς ἔτυχε ποτε νὰ δῖτε αὐτὴ τὴν παράξενη ἐπιγραφὴν; Κι' ὁμως κάποιος γιατρὸς—τώρα εἶπε πεθάνει—ὅσα συνοικιακὸ δρομὰκὸ τὴν εἶχε στὴν ταμπέλα του. Κι' ἔνα ἄλλο. Ποιανὸ ἀπὸ αὗς δὲν ἔχει ποσὶτε τὸ δόντι; Πάρτε το μ' ὅπου θέλετε σημασία, μὰ καὶ μὲνα κάποτε ποῦ μοῦ πόνεσε ἔτρεβα στὸν γιατρὸ μὲ τὴν πρωτότυπη οὐκλαμὰ νὰ γιάνῃ τὸν πόνο μου. "Ἡρὸ" ἡ κούβεντα κι' αὐτὸς μοῦ ἐξήγησε τὸ λόγο τῆς ἐπιγραφῆς:

«Λαμπρὸ παιδι καὶ ἵησυχ, ὁ Τάκης Φασαρίας. Μ' αὐτὴ ἡ εὐλογημένη ἡ Κατίνα τοῦ χάλασε τὴν ἡσυχία. Ἐνα προῖ καλοκαιριὸν ᾗτανε στὴν παρατός μετὸ νυχτικῆς. Εἶχε φανῆσει λίγο ἀργὰ κείνη τὴ μέρα, κι' ὁ Τάκης δὲν ἔβλεπε ἐστὶ μισόγυμνη, πῶς ἀπ' τὰ πατήσια τοῦ παραθύρου του, νὰ σηκώνη τὰ ρούχα της (πρὸς θεοῦ, ὅχι τὰ δικὰ της!) τὰ ρούχα ποῦ κοιμώτανε. Ἀ, καλλίτερα νὰ μὴ τὴν ἔβλεπε.

«Παρομῶνεψε και τὴν ἄλλη μέρα, μὰ τὸ κορίτσι ἴηαν προκομμένον και σηκωνόταν προῖ. Ὁ Τάκης δὲν ἄπελάτισσεν. Τὴν ἄλλη νύχτα ᾗτανε ἔνα ἀπόγευμα. Νόμισε ὅλη τὴν ὥρα πῶς ἡ ἴδια κείνη τὴν Κατίνα μετὸ νυχτικῆς τῆς ᾗτανε στὸ ρούχα της... Ἐπὶ τέλους! τῆς νὰ σηκώνη τὰ ρούχα της... Ἐπὶ τέλους! τῆς νὰ τῆς ἴδιες στάσεις, ἡ ἴδιες κινήσεις, νὰ τῆν. Ἡ ἴδιες στάσεις, ἡ ἴδιες κινήσεις. Ἡταν γιὰ τὸν Τάκη ἕνα κινηματογραφικὸ ἐργὸ ποῦ δὰ μπορούσε νὰ τὸ βλεπὴ κάθε μέρα χωρίς ποῦ δὰ βαρύνεται. Κούφωσε τὸ παράθυρο νὰ βλεπὴ καλλίτερα, μ' αὐτὴ ἡ σουσουράδα τὸν πῆρε τὸ πᾶσι και χάρησε κοκκινίζοντας ἀπὸ ντροπῆ.

Μετὰ τῆς ἀρέσας κι' αὐτῆς τὰ ξυνά, γιατί τὴν ἄλλη μέρα ἔηανε πῶς δὲν εἶδε τὸν Τάκη, παρὰ μόνον τὴν τελευταία στιγμὴ, κι' ἔφυγε χαμογελῶντας, ἐνῶ αὐτὸς τῆς ἔστειλε τὸν προῖτο δειλὸ χαρτετσάκι.

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΝΥΝ ΚΑΙ ΔΕΙ

Γύρω στὴν ἔρημη ζωὴ μου δλόγυρα μὰ ἀγγλικὴ σιπὴ πάντε χυμῆνη, κι' ἔσο σκυμμένη πάντ' ἀπάνω μου, σὰ μᾶνα ἀπάνω στ' ὄρναι σκυμμένη.

Κι' ἔτσι θὰ μείνωμ' ἔτσι στὴν ἀγάπη μας τὴ μουσικῆ, τὴ μόνι, ἐμᾶς οἱ δύο, ἔσο σκυμμένη πάντ' ἀπάνω μου κι' ἐγὼ στὸ σκοτεινὸ σκεπτόσ βῆλο.

«Ὅ! καὶ σὰν κλεισθὼν τέλος και τὰ μάτια μου, ποῦ μοναχῆ ὄ ἔσαν εἶχαν πιστέψει, ἄσε τὸν οἶκτο τότε τὸν ἀνθρώπινο, τὰ ταπεινὰ του δάκρυα νὰ στερέψῃ.

ΛΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑ

Μαζὶ μετὸ ξεψύχημα τῆς ἡμέρας, μὶα μαυροφόρα κυρία ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπατῖα τοῦ λόφου ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀγορῆς τὸ βόρειομὰ τῆς ἀργῆ, ῥυθμικῶ, τὰ μάτια της ποῦ κλείνουν μέσα ὅλο τοῦ ἀπειροῦ τοῦ σκότους, κουρασμένα. Στὸ χέρι της ἕνα μάστο χροσάνθημα ἀπὸ τοῦς κήπους τοῦ Τατοῦο. Διευθύνεται στὴν κορυφὴ ὅπου οἱ βασιλικὸί τάφοι. Σαγὰ σταματὰ σὰν γιὰ νὰ μιλήσῃ μετὰ τὸ λουλούδια, σὰν γιὰ ν' ἀκούσῃ τὰ ψιθυρίσματα ποῦ κρυφομιλοῦν τὰ καταρσιὰ στα χείδια τῶν δειλιων πνοῶν.

Ὁ πρώτος τάφος ποῦ συναντὰ εἶνε τῆς μικρῆς μας βασιλοπούλας τὸν χαριετὰ μὲ μὶα χερὰ λουλούδια και προχωρεῖ. Ἐπειτα ὁ τάφος τοῦ Γεωργίου γονατίζει και δέεται και τέλος φθάνει στὸ νεοσκωφο μνημα τοῦ ἔσπεμμένου ξανθοῦ Ἀδωνι, ποῦ ἕνας ἀνεπάλτεχος θάνατος τὸν ἄρπαξε τὸ περασμένο φθινόπωρο ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς κι' ἄπ' τὴ λατρεία μας. Ἀκοιματὰ τὸ κεφάλι τὸ σὶα σιδερένια κἀγκεινὸ... Τὸ φεγγάρι, πέρ' ἀπ' τὴ θάλασσα τοῦ Μααραθῶνος, ἀσημένιον τὸ γλοιοῦ προσώπὸ τῆς... Τὰ τζιτζῖα τραγουδοῦν, τραγουδοῦν ἀτέλειωτα τὸ καλοκαιρι ποῦ φευγει, τὴ ζωὴ ποῦ σβῆνει, τῆς ὥρες ποῦ περνοῦν. Ἡ Μεγάλὴ Κυρία, κινεταίει γύρω, ἀφουγκρῶζεται κι' ἀφοῦ πεισθῆ πῶς κανεὶς δὲν εἶνε κοντά να ταραξῇ τὴν ἀφρονὴ πασοσυχῆ της, ἀφήνει τὸ βλέμμα της νὰ πετάξῃ στὸν κῆπο τῶν Ἀνακτόρων, νὰ πλανηθῇ στὴν Κιθάρα, κι' οἱ ἀναμνήσεις της βομβοῦν σὰν μέλισσες ποῦ τραγοῦν τῶν λουλουδιῶν τὸ μέλι. Κάθε γωνιά, κάθε σπηλιά, κάθε δένδρακι ἀντιλαλοῦσε ἄλλοτε τὰ χαρούμενα γέλια τοῦς και τὰ ἔρωτικὰ τοῦς λόγια. Τώρα παντοῦ νεκρὴ στιγμὴ... Ὁ πόνος τῆς ξεχειλίζει, ἡ καρδιὰ της, ἀπὸ ῥοδόφυλλα πλασμένη, ξεσπὰ δὲ λυγροὺς θρηνητικούς, ποῦ ἀνηχοῦν στὴ νύχτα σὰν λαρυγγισμοὶ ἀηδοῦοῦ ποῦ κλαίει τὸ χαμένο ταῖρι του.

Μὲ χερὰ κούλοισαμένα στὸ σταυρὸ, μὲ τὰ μάτια γεμμένα σπου ἀειτέρου τὰ βᾶθη, μετὰ ζελεῖ κλεισμένα στὸ πέρασμα τοῦ ξερῆρου, ἀφήνει τὴν ὀδύνη της ν' ἀναβροῦσῃ ἀπὸ τὰ στήθη της. Καὶ πρὸς τὸ φεγγάρι νὰ γερῇ κἂ κατὰ τὴν Πάτριδα, γιὰ νὰ φωτίσῃ τὴν ἡγεμονικὴ κορμοστασία της, σὰν καταβιγνὴ αἰθέρην, φάντασμα μαυροφορέμενο τοῦ πόνου ἄγγελος...

Αὐτὸ γίνεται κάθε βδομάδα στὸ λόφο τῶν βασιλικῶν τάφων.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΚΑΛΩΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Η ΤΙΓΡΙΣ

Ἐταξείδευα τότε ἀνὰ τὰ μεγάλας μαλαισακάς νῆσους, τὴν Σουμάτρα και τὴν Ἰάβα, μετὸν ὄλλανδον γεωγράφον Μόσε, και τὸν γάλλον γεωλόγον Ρουσελ.

Ἐμπερικάραμε ἕνα βράδι στὸ Νιουβενγού. Μένουν ἔκει καμιά δεκαριά ἄποικοι ὄλλανδοὶ ποῦ τοῦς ὑπηρετοῦν ἕνας ὄλλανδρος πληθυομῶς ἀπὸ μαλαισῶνας και κινέζους. Τὸ χωριὸ ἔχει φτετεὶς ἀπέραντες και εἶνε ὠχυρωμένο κατὰ τῶν τίγρων, ποῦ, δύο φορές, σὲ κείνα τὰ μέρη, στὰ 1811 και στὰ 1853, προσέβρλαν ἄποικίες τῶν μαλαισῶν και κατεσάραξαν τοῦς κατοίκους.

Μὰς ἐπιλοξένησε κείνη τὴ νύχτα στὴν τάρτασα τοῦ ξυλιένου πύργου τοῦ Ὁ Βάν Ὁφέλαντ.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΣΕΝΑ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΡΑΦΤΗ

Τὸ σπιτάκι ἐνὸς ζωγράφου νεοπαντρεμένου. Ἐκεῖνος, 25 ἐτῶν, μελαχροινός. ντελικτός, καλοντυμένος. Ἐκείνη, μὶα νέα λεπτοκαμωμένη και συμπαθής. Ἐκεῖνος ἐπιτήδειος προσπαγογράφος ποῦ ἀρχίζει ν' ἀποκτῶ πελατεῖαν. Ἐκείνη τὸν θαυμάζει.

Ὁ κ. Α. Καρπούνης λέγει ὅτι, παρὰ τὰ λεγόμενα γιὰ τὸ κορμὸν ντυσιμο τῆς Ἀθίδος, ἡ Σμυρνια εἶνε ἐκείνη ποῦ νῦνται πάντοτε μὲ λεπτὸ ἀνατολικὸ γούστο. Βεβαίως ἐγὼ παρακολοῦθῶ ἐντελῶς ἀμερόληπτα τὴν ψηφοφορίαν και δημοσειουδὸν τῶς γνῶμας. Δὲν φορῶναι νὰ πληρώσετε, κ. Ν. Ἰωαννῆν ἡ εἶνε ἀνάγκη νὰ πληρώσετε τῆς Σμυρνιας ὅτι δεσποινὶς ποῦ κατηγόρησε τῆς Σμυρνιας ὅτι βάρωνται εἶνε τὴ νῶμῃ της ὅπως ἔχετε καὶ σὲς τὴ δικὴ σας. Εἶς τὰ γούστα δὲν χροεὶ σὺς ἴησεις.

Ὁ κ. Α. Καρπούνης λέγει ὅτι, παρὰ τὰ λεγόμενα γιὰ τὸ κορμὸν ντυσιμο τῆς Ἀθίδος, ἡ Σμυρνια εἶνε ἐκείνη ποῦ νῦνται πάντοτε μὲ λεπτὸ ἀνατολικὸ γούστο. Βεβαίως ἐγὼ παρακολοῦθῶ ἐντελῶς ἀμερόληπτα τὴν ψηφοφορίαν και δημοσειουδὸν τῶς γνῶμας. Δὲν φορῶναι νὰ πληρώσετε, κ. Ν. Ἰωαννῆν ἡ εἶνε ἀνάγκη νὰ πληρώσετε τῆς Σμυρνιας ὅτι δεσποινὶς ποῦ κατηγόρησε τῆς Σμυρνιας ὅτι βάρωνται εἶνε τὴ νῶμῃ της ὅπως ἔχετε καὶ σὲς τὴ δικὴ σας. Εἶς τὰ γούστα δὲν χροεὶ σὺς ἴησεις.

ραβασάνια του Μητρούση ΡΟΣ ΤΗΝ ΑΓΚΥΡΑΝ

Ἰὲν Γόρδιον κί τὸν φάγαμαν τὸν Κιμάλ τὸν μαλαμόρδιου

Περδίκω μ' π'λί μ' Μουδειταν πῶς ἐφτοῦ σὰ κάτ' ἐχ'τι κάψες μιγά...

Χ'νέφ' κί βγάν'ς σὰ φορα μαθές τ' ἀπόκρυφα κάλλη σ' κί διαπράτ'ς κάτ' στὰ χουράφια μπαιν...

Προσπὲ ἀντάμουσα ποίων; ἂν τῶρ'ς. Τοῦ Θύμιου, οὐρή, τ'ς Γιουργούλας, τοῦ μπατζα...

Ἄμάν σου ἄμάνι φουτιὰ νὰ πὲσ' ἄνάνι νὰ κάψη τὸ φουστάνι σου

Κι τ' ἀπουδέλ'τα. Θὰ μπαϊλντισε τὸ κατωκαϊμένο τὸ τσ'πί νὰ σ' ἀκαρετρή! Δὲν τ'ν εἶχες ἀρρεβουνιαστῆ μαθές;

Γειάσ' κί ἀντίου μ'. Μήτρους Κουρνόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΘΜΙΑΙΔΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ἄμὴν ἄμὴν φάσκω ὑμῖν παντὶ φίλω και συγγενῆν τὸ ὅποιον «Εἰρήνη ὑμῖν».

Και ἀνεκάλυψον οὕτην τὴν παρελθὼν Παραπαχύδεμον ὡσεὶ ἀγελάδα [σκευάδα, ὅπο τὸ προσώπιον μίας ἀνδριωτίσσης νθανδὰς ἦγουν ἐγγόμενα ἀνθρωποσωτήριον ὡς προμβονὰς,

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΙΜΙΤΑΣΙΟΝ ΒΛΑΜΙΚΟ

Γειά χαρά, ρε σπλάχνο, ἄκων και ἄκουσίως πᾶσὸν στὸ μέτωπο. Μὰ πρόσεξε, ρε κακοῦργα,

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ

Ἔνα φίλο μου ρωτοῦσα: «Βρὲ ἀδερφέ, δὲν ἤρρες ἄλλα μόνο πῆρες σὰν μαοῦνες τὰ παπούτσια σου μεγάλα;

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Στῆς νόχτας τῆ σιγαλιά... σὰν μπαϊνω στὴν ταβέρνα... καὶ κατεδάξω τῆς μισές... τὰ φέρινω τρία κί ἕνα...

Τοῦ Βλάμη τὰ κηρόματα ΔΕ ΜΕ ΞΕΡΕΙΣ ΔΕ ΣΕ ΞΕΡΩ

Ὁ τέμπορα—ὡ μόρες, ὡ μῶρες και κασοίδες!... Ὄχου, μαγκούφα πλάση πῶς ξεφτυλίξουσαι και μὸυ μεγαλοπιάνουσαι και δὲ μπανίζουσαι!...

Ρε, τὸ Μαρινάκι δὲν εἶν' αὐτὸ; ρώτησα. Ὄχι, μοῦ κάνει ὁ παραπλήσιος, ε:νε ἡ τάδες. Καὶ μοῦ ἀπάγγειλε ἕνα ὄνομα γαλέκκο. Μαμαζέλα και τὰ λοιπὰ. Ἀλεβουζὰν μαντάμ Μωρῆ, μ' ἄλλα λόγια. Χριστέ μου τὰ πάθη σου, τί ἀκούει κανεὶς σὲ τοῦτο τὸν κόσμω! Κι' ἄμα τελειωσε τὸ νοῦμερὸ τῆς, βροχή τὰ παλαμάκια.

Ὁ Βλάμης

Σὲ μιὰ... ζωγραφιά Γειά δὲτ' αὐτὴ μὲ τὸ ξανθὸ μουράκι πὸ αἶμα στάζει τὸ γλυκὸ τῆς τὸ χελάκι ρωτῆστε τὴν γιατί γελά σ'ὄποιον φιλιτῆς δόνει.

Μικροπράγματα πὸυ σὲ νευριάζουν Νὰ μπαῖνης σ' ἕνα σαλόνι τῆ στιγμῆ πὸυ ὄλοι σπαῖνουν.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ ἔτους 1921 τῆς "ΣΦΑΙΡΑΣ," πωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖα μας 10 δρ. Ὁ Ἀσύρματος